

Foto: Julia Lindemalm

Bokstävernas fysik

Det lilla danskompaniet Memory Wax har landat på Barnens scen i Malmö Folkets park med sin femte produktion, ABC.

ABC | Koreografi: Johanna Jonasson och Miguel Azcue | Dans: Johanna Jonasson och Daniel Staley | Urpremiär Malmö Folkets park, Barnens scen 30/1-2010

Det lilla danskompaniet Memory Wax har landat på Barnens scen i Malmö Folkets park med sin femte produktion, ABC. Sedan starten 2004 har Johanna Jonasson och Miguel Azcue skapat en handfull dansföreställningar för både barn och vuxna, alltid med en påtaglig närhet till vardagens poesi; med ett ben i glädjen och ett i melankolin skapar de ett koreografiskt temperament som är enkelt att både känna igen och tycka om.

Mitt sällskap på premiären, som har en bit kvar till att kvala in i åldersgruppen fem till nio år, har inga problem med att tycka om ABC, för den ska tydligen vara "bättre än bio". Och det är ju inte något dåligt omdöme fällt av den som växer upp i en generation av små glupska filmkonsumenter, som skolas i animerade verkligheter och spejsade effekter på skärmar och dukar. Att den moderna dansen representerar något helt annat, en flerdimensionell fysik som skiljer sig, går att uppfatta också av en treåring.

Om Memory Wax första barnföreställning *I skuggans land* präglades av något drömskt svävande, är ABC en konkret uppföljare. Efter några långa laddade och, märk väl, tysta, sekunder i mörker framträder en vit kub, som bebos av två mänskovarelser. De hälsar med ensamma händer utstuckna genom tygväggarna, vinkar med benen och lattjar med proportionerna som uppstår när två kroppar låtsas vara en. Inte särskilt originellt som idé, men ändå lika effektfullt som när den för första gången prövades på en scen. När bokstäverna sedan gör entré sker det i form av utskurna skumplastkompisar

i olika färger och mönster. Ett M! Ett O! Ett S! De stela bokstavskropparna arbetar sida vid sida om dansarna Johanna Jonasson och Daniel Staley, som både skriver enstavningar och agerar eget fartfyllt alfabet.

Pedagogiska varningsflaggor hotar, men tack vare lekfullheten som uppstår till synes helt spontant räddas föreställningen undan pekpinnar. Ändå är det inte förrän mot slutet, när dansarna dyker in i svarta dräkter, smälter in i den mörklagda fonden och med osynlig hand skapar böjliga djur av de vid det här laget självlysande bokstäverna, som en förhöjd stämning infinner sig.

Lejon, apor, fiskar och maneter rör sig i egensinniga koreografier, långt ifrån bokstäver och ljudande, men i gengäld roliga och vackra.

Och när inledningens vita kub dras fram i ljuset igen och slutligen vecklar ut sig till en skrivbok i jätteformat, med dansarnas egna skuggfigurer skrivandes långa snirkliga meddelanden inuti, sluts cirkeln och Memory Wax låter oss förstå att språkets platta tecken kan bli vän med djupet i rörelsen.

Malena Forsare
kultur@kvp.se